

blev selvfølgelig Opmærksomheden strax rettet paa det Punkt, som var det værste for dem, nemlig at Mødrene som oftest ikke fik det Alimentationsbidrag hos Faderen, som de skulle have. Undersøgelsen blev derfor ganske naturligt henvendt paa det Spørgsmaal: Hvorledes skal man afhjælpe dette Onde? Hvorledes skal man skaffe Mødrene disse Alimentationsbidrag? Der gavede de Forhandlinger, der førtes i begge Thing i Fjor, det Udbytte, at der var Ingen, der kunde tænke sig andre Maader, hvorpaa dette kunde ske, end den, man valgte, nemlig at lade Mandens Forsørgelsekommune i sidste Instants tilvare Bidraget, naar Manden ikke kunde eller vilde det, og saa betragte det som Fattighjælp, ydet ham. Foruden det, at man derved hjalp de uægte fødte Børns Moder og derigjennem Børnene selv paa denne Maade, mente man ogsaa — og som det forekommer mig, med nogen Rette — at der ingen Villighed var i, at Barnemoderens Forsørgelsekommune skulde bære hele Byrden af, at hun kom paa Fattighæsenet som Følge af, at hun ikke fik noget Alimentationsbidrag; man mente, at det endogjaa var en retfærdig Fordring, at den Del af Barnets Underhold, der rettelig paa hvilede Manden, kom til at hvile paa hans Forsørgelsekommune, og det naaedes jo gjennem Lovforslagets Bestemmelser. Det er den Tankegang, som Lovforslaget hviler paa, og jeg tvivler stærkt paa, at der er nogen Grund til at tro, at denne Lov saa hurtigt skulde blive forandret igjen. Jeg kan gjerne erkjende, at noget saa Ny og Uvant maa fremfalde en Del Vanstueligheder, men man vænner sig nok til det Ny, og det vil ogsaa nok vise sig i Længden, at hverken Udgifterne eller Besværlighederne ere saa uoverkommelige, som det ved første Blik skulde synes.

Naar man altsaa gaar til at betragte det nuværende Lovforslag med dette for Øie, saa tror jeg, at man maa have en hel Del Betæneligheder ved at gaa med til det. Jeg git saaledes i Fjor i mine Udtalelser ikke videre end til at sige, at jeg maatte kunde erkjende, at der kunde være Anledning til at støtte den forladte Hustru paa lignende Maade og altsaa ogsaa give hende Afgang til hos Mandens Forsørgelsekommune at faae det ham paalagte Underholdningsbidrag til Børnene, som ikke blev udredt, men jeg yttrede ogsaa, at jeg havde Betæneligheder ved at gaa videre. Jeg skal nærmere begrunde dette. Jeg vil nu først gjøre opmærksom paa, at man maa tage sig noget i Agt for i det Hele taget at tage den Betragtning til Udgangspunkt, at man ikke skal

stille det uægte Børns Moder bedre end den ægte Hustru eller med andre Ord, at man skal skaffe den ægte Hustru den samme Fordel og den samme Sikkerhed for Bidraget til Børnernes Underholdning, som det uægte Børns Moder faar. Jeg tror, at man maa være meget forsigtig med at stille det Princip op, fordi det fører meget langt. Skal det konsekvent gennemføres, ser jeg ikke en Gang, at man med Rette kan blive staaende ved den fraseparerede, fraskilte Hustru og heller ikke ved den forladte Hustru, saa maatte man egentlig tage mange Andre med, saa maatte man af samme Grund tage den Hustru med, der lever sammen med Manden, og ikke er frasepareret eller fraskilt, men som er i det Tilfælde, at Manden ikke bestiller Noget, medens det er hende hvem hele Børnernes og mangen Gang ogsaa Mandens Forsørgelse hviler paa, man maatte med andre Ord ved at opstille et saadant Princip og ved ensidig at forfølge dette i sine Konsekvenser længere, end jeg tror det gaar an, endogjaa komme saa vidt, at man maatte opstille den Grundsaetning, at der skulde tilskrives ethvert Børns Moder, være sig Ægtehustru eller Moder til et uægte Barn, hos det Offentlige et Minimum, der svarede til dette Børns nødtørftige Underhold. Saa vidt vilde man egentlig være nødt til at gaa, naar man vilde gennemføre en saadan Saetning i sine yderste Konsekvenser, og jeg tror, at det vilde være en Sag, som man fra Kommunernes Side vilde have store Betæneligheder ved. For Øvrigt skal jeg blot her indsthyde den Bemærkning, at hele dette Hensyn til Kommunernes Tarv for saa vidt ligger mig fjern, som det ikke er noget egentlig justitsministerielt Hensyn, men det er dog et Hensyn, som ikke desto mindre maa betænkes naturligvis ogsaa af Justitsministeren, men ikke mindre af Repræsentationens tvende Afdelinger. Hvad den Ordning angaar, som altsaa dette Lovforslag opstiller, vil jeg sige, at hvis man i Rigsdagen skulde være stemt derved, vilde jeg som sagt i Genhold til, hvad jeg yttrede i Fjor, kunne gaa med til at lade den foreslaaede Regel gjælde ogsaa med Hensyn til forladte Hustruer, men jeg tror saa ogsaa, at man maatte blive staaende herved. Saa snart man kommer til den videre Anvendelse af Regelen her i Lovforslaget, stöder man, efter min Mening, paa store Vanstueligheder og det Vanstueligheder, som det næppe vilde være muligt paa nogen fyldestgjørende Maade at overvinde. Det hedder sig jo med Hensyn til de fraseparerede Hustruer, at de ingen ubetinget Ret have til at fordre,